

Poslání putujícího Božího lidu

„Kristus je ve vás naděje na věčnou spásu. O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.“ (Svatý Pavel Koloským 1,27n)

Očekávání Kristova slavného příchodu

Baví se farář s rabínem a chce ho trochu popíchnout a tak mu položí otázku: „Tak co, ještě pořád čekáte na mesiáše?“

A rabín odpovídá: „A vy snad ne?“

To je důležitá otázka.

Čekáš, že v blízké době, dokonce i dnes, může přijít Ježíš ve své slávě?

Jsi připraven(a) mu vyjít vstříc?

Očekávání mesiáše nám má pomáhat prožívat každý den, jako by byl poslední. S velikou zodpovědností. Dodává nám odvahu ve zkouškách a vytrvalost v trápeních.

Vědomí: „čas k záchraně mé duše a k záchraně mých bližních se naplňuje“, nás povzbuzuje k hlásání evangelia – radostné zvěsti:

„Ježíš tě miluje a chce tě zachránit pro nebe. Otevři mu své srdce a naslouchej jeho poselství! Odlož všechno jako Marie z dnešního evangelia, sedni si k jeho nohám a naslouchej mu. Přijmi ho s úctou, jako Abrahám přijal Boha v prvním čtení, a prožij s ním hostinu lásky, která bude odpovědí na všechny otázky tvé budoucnosti. Nabídní Bohu svůj život, práci, majetek, čas (Abraham dal své tele, mléko, místo a čas) a On ti dá šťastnou budoucnost (Abraham dostává syna, ty máš Krista a skrze něho šťastnou věčnost)!“

Poslední zkouška Církve

Takový životní postoj zaujal svatý **Pavel**. Osobně poznal před Damaškem Krista, pak prožil několik let na poušti, kde se ponořil do studia, modlitby a rozjímání, a nakonec **vyšel do světa a svět změnil**.

S námi je to často právě naopak. **My** bez osobního setkání s Kristem, bez pořádné modlitby a vzdělání **vyrážíme do světa a svět mění nás!**

Místo abychom druhým přinesli víru v Krista, druzí nás oberou i o ten kousek víry, který do nás rodiče v dětství zaseli.

Jeden pan farář to komentoval slovy: „Z církve se stává spolek na pohřbívání odpadlých katolíků...“

Místo abychom vyhlíželi a těšili se na Krista a hlásali ho světu, propadáme konzumnímu stylu života, který končí beznadějí. Místo abychom nabídli nešťastnému světu lék, necháme se nakazit světským životem.

Někteří se snaží neschopnost hlásat evangelium nahradit moralizováním a vykřikují: „To musíš, to nesmíš!“ Ale to nás ještě více od Boha vzdaluje.

Závěr

Co s tím dělat?

Jednoduše řečeno, vezměme si příklad z dnešních čtení a svatého Pavla.

Den co den zvěme Boha do svého života, **naučme se v modlitbě nejen mluvit, ale také naslouchat, myslíme na Ježíše, který se k nám blíží** a se kterým se tváří v tvář setkáme.

Při hlásání evangelia nám může být inspirací závěrečný příběh:

Jeden mladý mnich přišel za opatem a pravil mu: „Vaše kázání jsou pro lidi náročná a málo přísná. Je potřeba jim to vše říci „polopatě“ a na závěr je důrazně varovat, že když to nebudou plnit, čeká je peklo. Pak se jistě rychleji obrátí a budou žít ctnostným životem. Dovolte mi kázat a já vám to předvedu.“

Opat se pokorně uklonil a pravil: „Jak myslíš, nechám tě kázat. Mám jen jednu podmínku: **Tvé kázání**, aby nepřineslo škodu, ale požehnání, **musí být ne lidskou, ale Boží řečí.**“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Je to jednoduché. **Boží řeč je vždy pravdivá a laskavá.**“

„Co to znamená pravdivá a laskavá?“

„**Pravdivá** je, když **mluvíš o věcech tak jak ve skutečnosti jsou** a ne jen jak se tobě zdají. **Laskavá** znamená, že **mluvíš s láskou**. S láskou **k posluchačům** i s láskou **k tomu o kom nebo o čem hovoříš.**“

„Ale jak mám rozlišit pravdu od toho, co se mi jako pravdivé zdá? A jak mám milovat všechny a všechno o čem chci kázat, když jsem na některé zlořády právem nazlobený?“

„Pán chce, abychom **pravdu objevovali poznáním a studiem a lásku probouzeli rozjímáním a modlitbou**. Nic víc není potřeba. Takže jestli se cítíš připraven, můžeš v neděli kázat.“

Mnich se zamyslel a pokorně pravil: „Otče, mám pocit, že raději ještě trochu postuduji a porozjímám. Uklonil se a odebral do ticha své cely.“